

РЕШЕНИЕ

№ 696

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Ал. Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100507116 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С Решение № 20069335 от 17.03.2021, постановено по гр. д. № 8608/2020 на СРС, ГО, 56 с-в, съдът е отхвърлил предявените от АЛ. Т. М., ЕГН ***** срещу „ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно уволнението и отмяната му, извършено със Заповед № 84/20.12.2019 г. на изпълнителния директор на „ОББ З.б.“ ЕАД, иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност „заместник изпълнителен директор“ в „ОББ З.б.“ АД, както и иск по чл. 128, т.2 КТ за заплащане на сумата от **6946,32 лева**, представляващо допълнителното трудово възнаграждение, уговорено в чл. 5 от трудов договор № 18/01.09.2008 г., платимо с декемврийската заплата, както и евентуалният иск по чл. 222, ал. 1 от КТ за заплащане на сумата в размер на **76 409,52 лева**, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовия договор поради съкращаване на щата в размер на 11 брутни трудови възнаграждения, договорено с допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18/01.09.2008 г., както и са присъдени в полза на ОББ З.б. АД разноски в размер на **4931,53 лева** с вкл. ДДС за адвокатско възнаграждение.

Срещу постановеното решение **в частта**, в която са отхвърлени исковете **по чл. 128, т.2 КТ за сумата от 208,39 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение, уговорено в чл. 5 от трудов договор № 18/01.09.2008 г., платимо с декемврийската заплата и следващо се за 5 работни дни през м. декември 2019 г. **и искът по чл. 222, ал. 1 КТ за сумата от 76 409,52 лева**, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовия договор поради съкращаване на щата в размер на 11 месечни брутни трудови възнаграждения и в частта, в която в тежест на ищеца са възложени разноските на ответника е постъпила въззивна жалба от ищеца, в която са наведени оплаквания за неправилност на решението на СРС поради съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила, както и необоснованост.

Изложени са доводи, че първоинстанционния съд неправилно е отхвърлил иска за периода 13-19.12.2019 г., през който ищецът е бил възстановен на работа след отмяна като

незаконно на първото уволнение, извършено със заповед № 7 от 16.08.2017 г.

Въззивникът оспорва като неправилен извода на първоинстанционния съд да отхвърли евентуалния иск по чл. 222, ал. 1 КТ, поради нищожност на ДС № 9/04.04.2016 г. поради липса на съгласие, противоречие със закона и противоречие с добрите нрави. Въззивникът поддържа, че съдът не е зачел формалната доказателствена сила на документа и наличието на съгласие от страна на Т.П.. Оспорва наличие на верига от косвени доказателства за липса на воля у работодателя за подписване на процесното ДС. Сочи, че свидетелските показания на П. следва да бъдат ценени като на заинтересовано лице с оглед наличие на трудово отношение не само нейно, но и на брат □, електронната кореспонденция не води до достоверен извод за несъзнателно подписан документ, а нотариално заверената декларация от Т.П. няма характер на надлежно доказателствено средство по реда на ГПК. Поддържа, че съдът неправилно обосновал липсата на съгласие с липсата на представителна власт на Т.П.. Според въззивника от значение е датата на постигане на съгласие за сключване на процесното ДС, подписано най-късно до 31.05.2017г., когато в ТР е заличено вписването на Т. П. като изпълнителен директор, т.е. не е налице липса на представителна власт. Дори и да се приеме за правилен извода на съда, че това е 12.06.2017 г., то същото е потвърдено по реда на чл. 42, ал. 2 ЗЗД с предложеното от въззиваемата страна ДС №10 от 10.08.2017 г., както и с потвърждаването на подписа на Т.П. в писмо от 30.08.2018 г. Въззивникът оспорва и извода за нищожност на клаузата на чл. 1, т. 2 от ДС № 9 поради противоречие със закона и с добрите нрави, позовавайки се на обстоятелството, че законът предвижда свобода на договоряне в чл. 8, ал. 1 КТ и чл. 66, ал. 2 КТ и чл. 222, ал. 1, изр. 3 КТ, както и заместване на недействителни клаузи с повелителни разпоредби на закона. Моли да се отмени като неправилно първоинстанционното решение в обжалваните части и да се уважат предявените иски по чл. 128, т. 2 КТ и чл. 222, ал. 1 КТ. Претендира разноски.

Въззиваемата страна в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозирала отговор с подробни доводи за неоснователност на подадената въззивна жалба. Сочи, че допълнителното възнаграждение по чл. 5 от трудовия договор се изплаща през м. декември на всяка година, като същото е за положен труд в периода април – ноември, какъвто за 2019 г. не е полаган от ищеца. Евентуално, ако се приеме, че се дължи, следва да бъде изчислено пропорционално на изработеното време. Оспорва възраженията срещу достоверността на свидетелските показания на П.. Оспорва, че процесното ДС било изпратено в самостоятелен плик. Твърди, че е налице недобросъвестно поведение от А.М. за сключване на процесното ДС, което се потвърждава от изявлението на П., че е подписал ДС случайно и не на дата 04.04.2016 г. Изводите на първоинстанционния съд за достоверната дата съответствали на чл. 181 ГПК, като правилно определил достоверната дата на процесното ДС 12.06.2017 г. - деня на неговото откриване от св. П. в трудовото досие на въззивника. Сочи, че новият изпълнителен директор е назначен на 18.05.2017 г., а вписването в ТРРЮЛНЦ има отношение към трети добросъвестни лица, какъвто въззивникът не е. Оспорва възражението на въззивника, че е налице потвърждаване по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, като разследването, предложеното споразумение и уволнението на въззивника следва да се тълкуват като противопоставяне на въззиваемата страна, а не потвърждаване. Поддържа, че потвърждаването на подписа на предишния изпълнителен директор е различно от потвърждаване на договора и неговите правни последици. Изтъква, че уговорка за обезщетение при всеки случай на прекратяване на трудовия договор, плащането на която не е обвързана с това дали работникът след прекратяването на договора е останал без работа или не, лишава „обезщетението от присъщата му функция да замести трудовия доход за определен срок, през който работникът е останал без работа и представлява злоупотреба с трудови права по чл. 8, ал. 1 КТ. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна следното:

Между „ОББ –3.б.“ и А.М. е сключен трудов договор № 18 от 01.09.2008 г. на длъжност „Заместник изпълнителен директор“. Страните не спорят за съществуването му. Съгласно чл. 26 от трудовия договор, при прекратяване на договора по реда на чл. 328 във вр. чл. 222 КТ , както и при неспазване срока по т. 25 от трудовия договор във всички

случаи, Работодателят дължи на служителя обезщетение в размер на негови три брутни заплати.

С влязло в сила на 02.12.2019 г. решение № 290954/12.12.2017 г. по гр.д. № 72205/2017 г., СРС е признато за незаконно и отменено на осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на АЛ. Т. М., извършено със Заповед № 7/16.08.2017 г. на „ОББ Застрахователен брокер“ ЕАД, с което е прекратено трудовото му правоотношение, считано от 16.08.2017 г. и е възстановен на заеманата от него длъжност преди уволнението „заместник изпълнителен директор“, а на осн. чл.344, ал. 1, т. 3 КТ „ОББ 3.б.“ ЕАД е осъден да заплати на А.М. на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ сумата от 26684,75 лева представляваща обезщетение за оставане без работа в периода от 17.08.2017 г. до 06.12.2017 г.

Съгласно заповед № 83 от 13.12.2019 г., издадена от ответното дружество, се установява, че е наредено в периода от 13.12.2019 г. до 19.12.2019 г. включително, А.М. да не изпълнява трудовите си задължения при работодателя, в това число да не се явява на работното си място, която заповед е връчена лично на ищеца на 13.12.2019 г.

На 17.12.2019 г. от СД на ответното дружество е взето решение за одобряване на обновено щатно разписание, в което е включена длъжността, на която е възстановен ищеца. С последващо решение от 19.12.2019 г., обективизирано в протокол от същата дата, СД е взето решение за съкращаване на щата на длъжността „заместник изпълнителен директор“.

Съгласно заповед № 84/ 20.12.2019 г. на изпълнителния член на СД, трудовото правоотношение с ищеца, заемащ длъжността „заместник –изпълнителен директор“ е прекратено на осн. чл.328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ поради съкращаване на щата.

Страните не спорят, че размерът на брутното трудово възнаграждение към момента на прекратяването е в размер на 6946,32 лева.

От протокол от съдебно заседание, проведено на 19.10.2020 г. се установява, че е извършена констатация за липса на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца след прекратяване на трудовото правоотношение от 20.12.2019 г.

С Допълнително споразумение № 9 / 04.04.2016 г., страните са изменили клаузите на трудов договор № 18 от 01.09.2008 г. за изплащане на обезщетения на осн. чл. 66, ал. 2 КТ. Съгл. чл. 1, ал. 1 от Допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18 /01.09.2008 г., работодателят дължи на служителя обезщетение в размер на 12 брутни трудови възнаграждения при прекратяване на трудовото правоотношение, независимо на което и да е от основанията, посочени чл. 1, ал. 2 от същото. Съгласно чл. 1, ал. 2 от ДС възникването на обезщетението е уговорено в изрично предвидените в споразумението хипотези , а именно: прекратяване на основание по чл. 325, ал. 1, т. 1 и т. 9 КТ, независимо от това коя от страните отправя предложението за прекратяване по взаимно съгласие по чл. 325, ал.1, т. 1 КТ , при прекратяване от служителя с предизвестие на осн. чл. 326 КТ, прекратяване от служителя без предизвестие на осн. чл. 327, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 3а от КТ, прекратяване от работодателя с предизвестие на всички основания по чл. 328 КТ, прекратяване от работодателя без предизвестие по чл. 330, ал. 2, т. 5 и 6 КТ и прекратяване по инициатива на работодателя срещу обезщетение по чл. 331 КТ.

Ответникът не оспорва, че Допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. е подписано за работодател от Т.П..

От представена молба от ищеца за ползване на платен годишен отпуск от 04.04.2016 г. до 08.04.2016 г., следователно същият е бил в отпуск на сочената дата на подписване на допълнителното споразумение.

Съгласно представена по делото електронна кореспонденция от 16.12.2016 г. между Е.И. и Т.П. – същият потвърждава, че не разполага с договори с договорени допълнителни обезщетения, дължими при прекратяване на трудовия договор.

По делото е представено и електронно писмо от 30.08.2017 г. от Т.П. до Т. П., с което същият е заявил, че никога не е договарял и не е подписвал подобни допълнителни споразумения към трудови договори, потвърждава, че подписът е негов, но вероятно документът е отпечатан в Гърция и подписан заедно с други документи, които са му били изпратени от Т. П. или А.М. вероятно в периода м. май 2017 г., като изразява несъгласието

си с него. Не си спомня точна дата, като документът трябва да е пристигнал в голям плик за писма, който е изпратил от Атина в София.

По делото е представена и нотариално заверена декларация с апостил от Т.П., че не е инициирал, нито е предлагал сключването на ДС № 9 от 04.04.2016 г.

По делото е представено и електронно писмо между новия изпълнителен директор Д.А. и ищеца, с което е отправил искане да заяви дали ще подпише анекс към трудовия договор, с който се предвижда ДС № 9 да бъде обявено за изгубило сила и последващ мейл от 14.08.2017 г., с който ищецът заявява, че не желае да подпише ДС № 10.

По делото са събрани и свидетелски показания на Т. П., заемаща длъжността „Мениджър човешки ресурси“. От тях се установява, че ДС № 9 от 04.04.2016 г. за първи път е видяно в трудовото досие на 12.06.2017 г. когато А.М. е поискал трудовото си досие и го е върнал на служителката с думите, че ще открие нещо, което и преди е било там, след като е получил пратка от г-н М. от същата дата, която съдържа документи от общи събрания на акционерите и имало запечатан плик за г-н М.. Твърди, че в края на м. май 2017 г. не е имало такъв документ в трудовото досие на ищеца.

Съгласно вписване по партидата на дружеството – ОББ 3.б. АД в ТРРЮЛНЦ се установява, че Т.П. е освободен като изпълнителен директор на дружеството с вписване на 31.05.2017 г. по заявление от 25.05.2017г., а в периода от 31.05.2017 г. до 20.06.2017 г. е бил вписан изпълнителен директор А.М..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима. Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Настоящия състав на въззивния съд намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което същия дължи произнасяне на съществуването на правния спор в рамките на заявените с въззивната жалба доводи, съобразно нормата на чл. 269, изр. 2 ГПК.

По съществуването на спора във връзка с оплакванията във въззивната жалба, съдът намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1 и т. 2 КТ и чл. 128, т. 2 КТ, както и евентуален иск с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ.

Исковете по чл. 344, ал.1, т.1 и т. 2 КТ и искът по чл. 128, т. 2 КТ в частта над обжалваната част 208,39 лева до пълния предявен размер от 6946,32 лева не са обжалвани, следователно решението е влязло в сила.

Предмет на въззивна проверка е решението в частта по исковете по чл. 128, т. 2 от КТ за сумата от 208,39 лева и евентуалния иск по чл. 222, ал. 1 КТ.

По иска по чл. 128, т. 2 КТ:

Възражението на въззивника, че неправилно първоинстанционният иск е отхвърлил иска по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 208,38 лева пропорционално на отработеното време от 5 работни дни е основателно.

В конкретния случай, видно от представените доказателства, ищецът се е явил на 13.12.2019г. при работодателя и е изявил готовност да започне работа на заеманата преди предходното му уволнение длъжност „заместник изпълнителен директор“, но в щатното разписание на ответното дружество тази длъжност не е съществувала към този момент, поради което работодателят наредил на ищеца да не изпълнява задълженията си по трудовия договор.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ работодателят е длъжен да заплаща уговореното трудово възнаграждение само за извършената работа. Отговорността на работодателя би могла да бъде ангажирана, ако по делото бъде установено, че работодателят не е изпълнявал насрещните си задължения по трудовото правоотношение, вкл. задължението да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение

на възложената работа, както и да го допусне до работното му място. В този смисъл Решение № 188 от 31.03.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1553/2006 г., II г. о. Следователно, обстоятелството, че съгласно нареждане на работодателя в периода 13.12.2019 г. до 19.12.2019 г., ищецът не е изпълнявал реално задълженията си по трудовия договор не го освобождава от пропорционално заплащане на уговореното по чл. 5 от трудовия договор възнаграждение, поради което, съдът намира, че въззивната жалба в посочената част е основателна и искът по чл. 128, ал.1, т. 2 ГПК за сумата от 208,39 лева следва да бъде уважен.

По иска по чл. 222, ал. 1 КТ:

Неоснователно е възражението на въззивника, че ДС № 9/04.04.2016 г. е валидно.

При спор за действителност на трудов договор или отделна негова клауза, субсидиарно се прилагат основанията за недействителност на договорите по чл. 26 - чл. 34 ЗЗД, в който смисъл е и т. 4 ТР № 86 от 27.02.1986 г. по гр.д.№ 86/1985 г., но доколкото в Кодекса на труда няма предвидени особени правила. Недействителността на трудовия договор се характеризира с редица особености спрямо недействителността на договорите по ЗЗД. Трудовите договори не се делят на нищожни или унищожаеми. Кодексът на труда борава само с понятието недействителност, като страните не могат да се позовават на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена от съд и решението за обявяването ѝ не бъде връчено на страните; недействителността не се обявява, ако недостатъкът на трудовия договор отпадне или бъде отстранен, като работодателят не може да се позове на недостатък, който може да се отстрани; дори, когато трудовият договор бъде обявен за недействителен, ако работникът или служителят е действал добросъвестно, отношенията между страните по договора до момента на обявяване на неговата недействителност се уреждат като при действителен трудов договор. В този смисъл Решение 57 от 06.03.2015 г. по гр.д. № 2854/2014 г., ВКС.

Като основания за недействителност на ДС № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 01.09.2018 г. са посочени основанията: липса на съгласие, тъй като макар да е подписано от Т.П., той не е имал възможност да се запознае със съдържанието му и да формира правно валидна воля, като е оспорена и датата на споразумението с твърдение, че е подписано в момент, когато не е бил изпълнителен директор на дружеството; противоречие със закона, тъй като кодексът не допуска увеличаване на основанията, на които се дължи обезщетението, както и противоречие с добрите нрави. Евентуално в отговора на исковата молба и с отговора на въззивната жалба, ответникът въвежда възражение за унищожаемост поради измамливи действия на ищеца, доколкото е въвел в заблуждение Т.П. да подпише без каквато и да е воля за това.

Трайната съдебна практика на ВКС приема, че когато са предявени няколко иска за недействителност на една сделка, съдът е длъжен да разгледа първо основанията на нищожност, предявени според тежестта на порока и само ако приеме, че сделката е валидна, той е длъжен да разгледа основанията за унищожаемост. Съдът е длъжен да разгледа основанията на нищожност според тежестта на сочения порок в поредност от най-тежкия (противоречие със закона или заобикалянето му) през по-леките, каквито са липсата на основание, липса на съгласие, привидност, невъзможен предмет, противоречие на морала или липсата на форма. Когато съдът приеме, че сделката е валидна, той е длъжен да разгледа основанията за унищожаемост, подредени също според тежестта на порока и ако сделката не подлежи на унищожение поради сочените пороци да премине към разглеждане на основания за висяща недействителност като извършването и без или извън надлежно учредената представителна власт. В този смисъл решение № 198 от 10.08.2015 г. по гр. д. № 5252/2014 г. IV г. о. ВКС. Решение № 199 от 12.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 583/2016 г., IV г. о., ГК.

По оплакването срещу извода на първоинстанционния съд за нищожност поради противоречие със закона.

Първоинстанционният съд е приел, че уговорката за заплащане на обезщетение при прекратяване на трудовия договор независимо от основанията на което е прекратен, както и независимо дали е останал без работа е нищожна поради противоречие със закона. Обезщетението по чл. 222, ал. 1 КТ цели обезщетяване на работника или служител за определен период след уволнението за оставането му без работа предвид невиновния

характер на основанията за уволнение. Уговорката е валидна винаги, когато уволнението е по причина на работодателя, независимо от основанията за уволнение - съкращаване на щата, намаляване обема на работата, спиране на работата и пр., но не и в случаите, когато извършеното от работодателя уволнение е по причина на работника - дисциплинарно уволнение, по писмено искане на работника, при липса на качества на работника за ефективно изпълнение на работата и пр. (в този смисъл Решение № 356 от 25.09.2012 г. на ВКС по гр. д. № 773/2011 г., IV г. о., ГК). В случая, уговорката предвижда изплащане на обезщетение и в хипотези по писмено искане на служителя и дисциплинарно уволнение, което противоречи на закона, но в частта относно основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 328, ал. 1, т.2 КТ уговорката е валидна и не противоречи на чл. 222, ал. 1 КТ. Следователно и при спазване принципа на чл. 74, ал. 4 КТ, в тази част уговорката е валидна.

Действително, уговорката не включва като изискване оставането без работа за този 12 месечен период, но доколкото императивна разпоредба 222, ал.1, изр. второ КТ го предвижда, то следва извода, че следва да бъде приложена разпоредбата на закон по аргумент от чл. 74, ал. 4 КТ.

По оплакването срещу извода на първоинстанционния съд за нищожност поради липса на съгласие.

Липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД е тежък порок на правната сделка, който е налице, когато волеизявлението е направено при т. нар. "съзнавана липса на съгласие" (например - изтръгнато е с насилие, направено е без намерение за обвързване - на шега, като учебен пример и др. подобни). В този смисъл ТР № 5 от 12.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 5/2014 г., ОСГТК. Константната съдебна практика на ВКС приема, че липса на съгласие е налице при т.нар. „съзнавана липса на съгласие” – волеизявлението е извършено, но страната съзнава несъгласието си да бъде обвързана от извършената сделка. Следователно при липсата на съгласие волята се изразява изрично, но тя е толкова негодна, че изобщо не може да породи правни последици. При липсата на съгласие едната или двете страни осъзнават, че външно правят изявления, които формално осъществяват фактическия състав на договора, но без намерение за обвързване. В този смисъл Решение № 121 от 17.11.2021 г. по гр.д. № 4630/2019 г., IV ГО.

В случая доводите на ответника касаят, че Т.П. не се е запознал със съдържанието на ДС и не е имал възможност да формира правно валидна воля, не е сключвал договори с уговорени трудови обезщетения над стандартните. Ответникът е твърди, че дори споразумението да носи подписа на Т.П., то не е сключено докато Т.П. е бил изпълнителен директор, като оспорва и датата на сключване на договора. Първоинстанционният съд е квалифицирал така направеното възражение, като такова за нищожност поради липса на съгласие, което според настоящия съдебен състав при съобразяване на цитираната съдебна практика е неправилно квалифицирано като такова за нищожност. По делото не се твърди съзнаване от страна на Т.П. несъгласието си да бъде извършена сделката към момента на извършването ѝ. Последващото изразено несъгласие е без правно значение. Релевантният момент е към датата на сключване на допълнителното споразумение. Същевременно, въведеният довод, че дори и да е подписан от П. ДС, то към този момент той вече не е бил изпълнителен директор, води до квалификация на възражението като такова за висяща недействителност на ДС. Но при съобразяване на константната съдебна практика, това възражение следва да бъде обсъдено след обсъждане на възраженията за нищожност и унищожаемост.

Възражението срещу извода на първоинстанционния съд за противоречие уговорката с добрите нрави, тъй като клаузата е уговорена независимо от основанията за прекратяването и независимо от оставането без работа е основателно, доколкото същите основания бяха вече обсъдени във връзка с възражението за нищожност поради противоречие със закона и приложението на чл. 74, ал. 4 КТ, като същите не водят до извода за противоречие с добрите нрави.

Евентуално заявеното възражение за унищожаемост поради измама от ответника по делото е неоснователно. По делото не се твърди, а и не се установява умишлено предизвикана или поддържана у Т.П. невярна представа, която го е подтикнала, мотивирала да сключи сделката, нито пък се установява това лице погрешно да счита, че типичните

правни последици на сделката няма да настъпят или от нея ще настъпят други правни последици.

По повод възражението за висяща недействителност и оспорването на датата на ДС № 9 от 04.04.2016 г.

Юридическо лице, което оспорва издаден от негов бивш органен представител частен документ с твърдения, че е съставен след датата на прекратяване на представителното правоотношение, но е антидиран, не е „трето лице“ по смисъла на чл. 181 ГПК и не може да се позовава на липса на достоверна дата. Документът обаче не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно датата на съставянето му и ако тя бъде оспорена от юридическото лице, тя следва да бъде установена с други доказателствени средства. В този смисъл Решение 273 от 02.12.2019 г. по гр. д. № 1067/2019 г., ВКС и Решение 167 от 03.07.2018 г. по гр. д. № 4020/2017 г., IV ГО, ВКС.

Относно датата на подписване на процесното ДС № 9, датирано от 04.04.2016 г. – по делото се установи, че А.М. е бил в отпуск на посочената дата на сключване на ДС. Според представена по делото електронна кореспонденция на Т.П. се установява, че документът трябва да е пристигнал в голям плик за писма, който е изпратил от Атина в София. От разпита на свидетеля Т. П., се установява, че процесното ДС се е появило за първи път в трудовото досие на 12.06.2017 г., когато А.М. е поискал трудовото си досие и го е върнал на служителката с думите, че ще открие нещо, което и преди е било там, след като е получил пратка от г-н М. от същата дата – 12.06.2017 г., която съдържа документи от общи събрания на акционерите и имало запечатан плик за г-н М.. Свидетелските показания на св. П. са логични, последователни, поради което съдът намира, че същите са достоверни. Същевременно свидетелските показания съответстват на изложеното от самия Т.П. в електронната кореспонденция, че е подписал и изпратил куп с документи в голям плик за писма. Според свидетелката, това е датата 12.06.2017г., а самият Т.П. сочи, че не си спомня точна дата. Установява се също така, че свидетелката е проверявала трудовото досие в края на м. май 2017 г. , но не е видяла ДС № 9/04.04.2016 г. в трудовото досие на г-н М.. Изводът на първоинстанционния съд за верига от косвени доказателства е верен, като доказателствата заедно установяват факта, че ДС № 9 е подписано след освобождаването на Т.П. като изпълнителен директор в края на май 2017 г., не по-късно от 12.06.2017 г. В този период П. не е разполагал с представителна власт да сключва допълнителни споразумения от името на ОББ З.б., тъй като същият е бил заличен като изп. директор с вписване в ТРРЮЛНЦ на 31.05.2017 г. по подадено заявление от 25.05.2017 г., като на негово място е назначен за изпълнителен директор ищецът А.М.. Съгласно чл.9 и чл. 11 ЗТРРЮЛНЦ, вписаните обстоятелства и обявените актове са публично известни. Неоснователен е доводът, че свидетелските показания следва да бъдат ценени като на заинтересовано лице, тъй като действително свидетелят е в трудови отношения с ответника, но свидетелските показания са логични, последователни и преценени с останалите доказателства по делото се налага извода за тяхната достоверност. Нотариално заверената декларация от П. е частен диспозитивен документ, което обвързва съда само досежно авторството, но не и съдържанието му, като по делото е отделено за безспорно, че П. е починал към датата на съдебно заседание 19.10.2020 г. Въз основа на горното следва извода, че ДС № 9/04.04.16 г. е недействително.

Противно на доводите на въззивника, настоящият съдебен състав приема, че предложеното от новия изпълнителен директор ДС № 10 за подписване на ищеца не представлява потвърждаване, а напротив противопоставяне на ДС № 9. Неточната формулировка „изгубило сила“ не може да доведе до противния извод. Всички действия на работодателя след узнаването, в това число електронната кореспонденция и изготвеното ДС № 10, заличаването на А.М. като изпълнителен директор на дружеството считано от 20.06.2017 г., веднага след узнаването изразяват противопоставянето на ответника на ДС № 9/04.04.2016 г.

От събраните доказателства: електронна кореспонденция, свидетелски показания се установява, че ищецът не е действал добросъвестно при подписване на ДС № 9/04.04.2016 г., поради което недействителността има действие от подписването му, а не занапред по аргумент от противното от чл. 75, ал. вр. ал. 1 КТ.

Недействителността на отделни клаузи на трудовия договор или допълнителните

споразумения към него не влече след себе си недействителност на целия договор, респ. споразумение. Тези клаузи се заместват по право със съответните разпоредби на закона или колективния трудов договор. В този смисъл Решение № 1442 от 3.10.2005 г. на ВКС по гр. д. № 2800/2003 г., III г. о., докладчик председателят Надя Зяпкова, Решение № 320 от 26.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2420/2014 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Марио Първанов. Следователно при така приетата недействителност на ДС № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18/01.09.2018 г. вместо нея се прилагат съответните разпоредби от трудовия договор /по арг. от чл. 74, ал. 4 КТ/. Съгл. чл. 26 от трудовия договор е предвидено, че при прекратяване на Договора по реда на чл. 328, във вр. с чл. 222 КТ, както и при неспазване на срока по т. 25 от този договор във всички други случаи, работодателят дължи на служителя обезщетение в размер на негови три brutни заплати.

Оставането без работа в период от три месеца след прекратяване на трудовото правоотношение е установено чрез извършена констатация за липса на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца в първото ОСЗ 19.10.2020 г. по делото.

Обстоятелството, че размерът на brutното трудово възнаграждение на ищеца към момента на уволнението е 6946,32 лева е прието за безспорно с определението за доклад по чл. 140 ГПК, обявен за окончателен в ОСЗ от 19.10.2020 г.

Трудовото правоотношението е прекратено по чл. 328, ал. 1, т. 2, предложение второ КТ съгласно Заповед № 84/20.12.2019 г.

С оглед на горното и на основание чл. 26 от трудовия договор и чл. 222, ал. 1 КТ, на ищеца се следва сумата от 20 838,96 лева – обезщетение в размер на три brutни заплати. В останалата отхвърлителна част, първоинстанционното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Разноските са последица от уважаване на иска. Въззивният съд дължи да се произнесе по разноските пред първа инстанция съобразно изхода на спора. Доказани разноски за АХ от ищеца са в размер на 677 лева по иск по чл. 128, т. 2 КТ и 2822 лева по иск по чл. 222, ал. 1 КТ. Доказани разноски за АХ на ответника, при съобразяване на направеното възражение за прекомерност, са по иск по чл. 128, т. 2 КТ в размер на 677,32 лева и по иск по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 2822,29 лева. Следователно, на ищеца се следват разноски в размер на **883,50 лева**, а на ответника **3230,34 лева**.

Държавната такса на осн. чл. 84, ал. 1, т. 1 ГПК не се внася предварително от ищеца – работник, но на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, осъдената страна дължи да заплати държавната такса в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СРС, която в случая е в размер на **841,89 лева**.

С оглед изхода на спора, в полза на въззивника се следват разноски за настоящата инстанция съразмерно с уважената част. Претендираният размер на АХ е 3122 лева, доказан с представен в срок документ за извършено плащане. На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК на въззивника следва да бъдат присъдени сумата от **857,63 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение пред СГС. Въззиваемата страна също има право на разноски съобразно изхода на спора, но разноските се присъждат, в случай че са реално доказани. Документ за извършено плащане на адвокатско възнаграждение е представен по делото след приключване на съдебното заседание на 16.09.2021г., поради което такива не се следва да се присъждат на въззиваемата страна. Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20069335 от 17.03.2021, постановено по гр. д. № 8608/2020 на СРС, ГО, 56 с-в, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен иск по чл. 128, т.2 КТ за заплащане на сумата от **208,39 лева**, представляващо допълнителното трудово възнаграждение, уговорено в чл. 5 от трудов договор № 18/01.09.2008 г., платимо с декемврийската заплата, както и евентуалният

иск по чл. 222, ал. 1 от КТ за заплащане на сумата в размер на **20 838,96 лева**, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовия договор поради съкращаване на щата в размер на 11 брутни трудови възнаграждения, договорено с допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18/01.09.2008 г., както и в частта на присъдените разноски в полза на ОББ З.б. АД над 3230,34 лева и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** да заплати на АЛ. Т. М., ЕГН ***** на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата **208,39 лева**, представляващо допълнителното трудово възнаграждение, уговорено в чл. 5 от трудов договор № 18/01.09.2008 г., платимо с декемврийската заплата, със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-17.02.2020 г. до окончателно погасяване на задълженията и на основание чл. 222, ал. 1 КТ сумата **20 838,96 лева**, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовия договор поради съкращаване на щата в размер на 11 брутни трудови възнаграждения, договорено с допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18/01.09.2008 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 17.02.2020 г. до окончателно погасяване на задълженията.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20069335 от 17.03.2021, постановено по гр. д. № 8608/2020 на СРС, ГО, 56 с-в, **В ЧАСТТА, с която е отхвърлен иск по чл. 222, ал. 1 от КТ**, предявен от АЛ. Т. М., ЕГН ***** срещу „ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** за заплащане на сумата в размер над **20 838,96 лева до пълния предявен размер от 76 409,52 лева**, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовия договор поради съкращаване на щата в размер на 11 брутни трудови възнаграждения, договорено с допълнително споразумение № 9/04.04.2016 г. към трудов договор № 18/01.09.2008 г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК „ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СРС сумата **841,89 лева** - разноски за държавна такса за производството пред СРС.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК АЛ. Т. М., ЕГН ***** да заплати на ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** сумата от **3230,34 лева** с вкл. ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за представителство пред СРС.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК „ОББ З.б.“ ЕАД, ЕИК **** да заплати на АЛ. Т. М., ЕГН ***** сумата от **1741,13 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за представителство пред СРС и СГС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните, само в частта по иска по чл. 222, ал. 1 КТ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____